



**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE

cu privire la admiterea recursului declarat de Veronica Blanari, inclusiv prin intermediul avocatului Vadim Soltan,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Popa împotriva Veronicăi Blanari, intervenient accesoriu Primăria satului Persecina, raionul Orhei, cu privire la demolarea construcției ce atentează în mod inadmisibil asupra proprietății,

împotriva deciziei din 22 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

(Dosarul nr. 2ra-459/23

NR. PIGD 2-21054355-01-2ra-21032023)

Recursul declarat până la 01 septembrie 2023.
Neelucidarea tuturor circumstanțelor cauzei.

Judecătoria Orhei, sediul Central, jud. M.Proca,
Curtea de Apel Chișinău, jud. A. Pahopol, R. Pulbere, V. Mihaila

20 noiembrie 2024

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa participanților la proces recursul depus de Veronica Blanari, inclusiv prin intermediul avocatului Vadim Soltan,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Malanciuc,

Oxana Parfeni, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 13 aprilie 2021, Ion Popa, reprezentant de avocatul Vitalie Lazari, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Veronicăi Blanari, solicitând obligarea pârâtei de a demola garajul ridicat pe linia de hotar al segmentului 5-6, ce separă imobilele cu numărul cadastral xxxxx, ce-i aparține și cu numărul cadastral xxxxx, ce aparține pârâtei.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că gospodăria proprie se află în nemijlocita apropiere de gospodăria pârâtei, fiind separate printr-un gard. În anul 2016, pârâta a ridicat un garaj pe linia de hotar. Acoperișul garajului este amplasat în așa fel că streășina acoperișului trece pe teritoriul său și picăturile cad nemijlocit pe teritoriul său. Pe timp de ploi abundente, picăturile se captează și duc nemijlocit către serai, inundându-l și către încăperea auxiliară, care uneori este folosită pe post de locuință, creând pericol de demolare.

3. Totodată, a menționat că, în situația creată a solicitat intervenția Autorității Publice Locale, care a constituit o comisie. La data de 21 ianuarie 2020, a întocmit un act de stabilire a hotarelor terenului, care nu a fost semnat de pârâtă, refuzând. Concluzia acestui act denotă cu certitudine că, pârâta a construit pe linia de hotar un garaj și că apele fluviale de pe streășina garajului, au scurgere în gospodăria sa.

4. Reclamantul a precizat că, nu se contestă legalitatea construcției, însă prin ridicarea acestui garaj i se aduce atingere dreptului de proprietate. De câte ori plouă abundent, se creează pericol de inundare a încăperii auxiliare și îi afectează rezistența. Astfel, sunt întrunite condițiile unei atentări inadmisibile în raport cu proprietatea sa, ceea ce a determinat adresa în instanță cu acțiunea de obligare a pârâtei de a demola garajul ridicat la linia de hotar.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

5. Prin hotărârea din 10 mai 2022 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ion Popa și s-a obligat Veronica Blanari de a demola construcția - garajul construit pe linia de hotar al segmentului 5-6, ce separă imobilul cu număr cadastral xxxxx, ce aparține lui Ion Popa și imobilul cu număr cadastral xxxxx, ce aparține Veronicăi Blanari.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

6. La 07 iunie 2022, prin intermediul poștei electronice (f.d.106), Veronica Blanari, reprezentată de avocatul Vadim Soltan, a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 10 mai 2022 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, solicitând casarea integrală a hotărârii primei instanțe.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

7. Prin decizia din 22 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Veronica Blanari, reprezentată de avocatul Vadim Soltan și s-a menținut hotărârea din 10 mai 2022 a Judecătoriei Orhei, sediul Central.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

8. La 16 februarie 2023, prin intermediul poștei (f.d.172), Veronica Blanari, inclusiv prin intermediul avocatului Vadim Soltan, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 22 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de încetare a procesului.

9. În motivarea recursului, recurenta a invocat că, argumentele din hotărârile contestate și din cererea de chemare în judecată nu corespund realității, nici juridic și nici faptic. După înaintarea acțiunii în instanța de judecată, a fost înlăturată scurgerea apelor pluviale de pe acoperișul garajului prin instalarea coturilor de drenaj și apele pluviale nu mai nimeresc pe teritoriul adiacent al vecinului Ion Popa, ceea ce se confirmă la examinarea pozelor.

10. Totodată, a opinat că, incorect au fost apreciate probele aduse de reclamant, privind faptul construcției garajului de către Veronica Blanari în anul 2016. Garajul a fost construit în anul 2004-2005 după coordonarea construcției. Greșit a apreciat instanța că construcția data este fix amplasată pe teritoriul reclamantului. Construcția a fost coordonată cu intimatul, pentru a fi executată în așa mod cu tăierea colțului de teren adiacent al vecinului, adică o porțiune de teren a fost cedată reclamantului, ceea ce este evident prin actele efectuate. Conform acordului avut cu vecinul, gardul dintre vecini fiind, la fel, amplasat în interiorul gospodăriei sale, cu depășirea circa a 30/40 cm, este intrarea în curtea sa și anume acest gard se află în granițele cedate vecinului Ion Popa. Din anul 2020 în acest imobil a început construcția feciorul reclamantului Ion Popa, care a și iscat acest litigiu pe marginea apelor pluviale și, în deosebi, a garajului aflat pe hotarul gospodăriilor vecine, deoarece a dorit să construiască un sarai lipit nemijlocit de garajul său. Nici o frază din hotărâre nu reflectă legalitatea sau verificarea legalității construcției vecinului, care pretinde că prejudiciază această construcție utilizată de reclamant pe „post de locuință”. Construcția auxiliară la care se

referă reclamantul, la fel, nu are statut de construcție legalizată și nu este indicată în actul întocmit de autoritatea publică locală.

11. Recurenta a precizat că s-au prezentat instanței poze care incontestabil arată că reclamantul Ion Popa a construit o șură în apropierea construcției sale, care are streășina îndreptată direct cu scurgerea spre gard și în peretele garajului construit pe hotarele gospodăriei. În ambele hotărâri contestate nu se regăsește vreun argument despre legalitatea construcției lui Ion Popa și despre corectitudinea inginerească de a amplasa această șură direct la hotar și fără a fi instalate uluce, ceea ce face ca apele pluviale să nimerească direct pe teritoriul vecinului și să ruineze gardul dintre ei. Motive de a admite acțiunea nu sunt, concluziile aduse ca probă urmează a fi apreciate critic. Nu a fost prezent specialistul în cadrul procesului, care a dat o concluzie fără a chema părțile la fața locului și în lipsa temeiului legal de a efectua astfel de concluzii. Nu a fost probat la o zi când plouă sau poate cineva intenționat a deteriorat ulucul care a fost montat, pentru a prezenta niște probe eronate. Pozele prezentate argumentează contrariul și incontestabil nu pot nimeri scurgerile de ape pe teritoriul vecinului, iar dezbaterea acestor dovezi a fost respinsă de instanță. La fel, s-a procedat și cu respingerea demersului de a fi efectuate măsurările terenului său, în contextul că hotarele imobilului sunt generale, deoarece lipsește actul de transmitere în natură conform normelor legale.

12. Conform art.599 din Codul civil, în cazul în care proprietarul unui teren, cu ocazia ridicării unei construcții, a construit dincolo de limita terenului său, fără a i se putea imputa premeditarea sau culpa gravă, vecinul trebuie să tolereze încălcarea hotarului dacă nu a obiectat până sau imediat după depășirea limitei. Astfel, cerința privind demolarea garajului nu este obiectivă și tardivă.

13. De asemenea, a declarat că, în instanța de judecată a fost explicat că, argumentele reclamantului, având în suport doar dimensiunile expuse în titlul deținătorului de teren nu sunt suficiente pentru a fi demonstrat faptul încălcării hotarelor vecinului Ion Popa, deoarece titlul de proprietate asupra terenului cu cod cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1121, a fost în hotare generale, fără a fi întocmit actul de stabilire a hotarelor în condițiile art. 21 din Codul funciar nr.828-XII din 25 decembrie 1991 și art. 152 din Legea cadastrului din 25 august 1998. În urma adresării către ASP, Departamentul cadastru, a fost primit răspunsul din 25 noiembrie 2021, nr. 11/28e-06/181, prin care se explică că, bunurile imobile cu codul cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1121 ha, ce aparține reclamantului Ion Popa și terenul cu codul cadastral xxxxx, ce-i aparține sunt în hotare generale. Acest fapt atestă cu certitudine că suprafața acestor terenuri este una aproximativă, care în condiții normale poate devia cu până la 10 % din mărimea suprafeței, din documentele ce confirmă dreptul. În contextul acestui răspuns, se atestă faptul, că în urma examinării cererii adresate de Ion Popa privind constatarea pe teren a hotarelor, s-a efectuat măsurările de către specialistul funciar al

APL Primăria Persecina, cu stabilirea hotarelor fixe. Anume acest act a servit drept temei pentru modificarea hotarelor în registrul bunurilor imobile privind configurarea și dimensiunile terenului ce aparține proprietarului Ion Popa, terenul cu cod cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1121 ha, în suprafața cu dimensiunile 0,1101 ha. Modificările au fost efectuate în Registrul bunurilor imobile, iar reclamantul nu a contestat acest act și nu a solicitat anularea în parte a dreptului de proprietate al vecinei Veronica Blanari, după data de 21 ianuarie 2020. Acest imobil are dimensiunile de 0,1101 ha. Deci, nu pot fi demonstrate de reclamant anumite devieri, dat fiind faptul recunoașterii granițelor, de facto, stabilite prin actul executat de Primăria Persecina (hotarele fixe în natură).

14. Recurenta a opinat că, ambele hotărâri sunt identice după conținut și după esența, iar probele aduse nu au fost supuse aprecierii, având în vedere și suportul juridic al acestor argumente este reglementat de art. 599 din Codul civil.

15. La 22 martie 2023, Curtea Supremă de Justiție, prin intermediul oficiului poștal, a expediat în adresa intimatului și intervenientului accesoriu, copia recursului declarat, creând astfel participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului și avizul de recepție (f.d.180,182-183).

16. Intimatul și intervenientul accesoriu nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au depus referință la cererea de recurs.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

17. Prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) au fost operate modificări în Codul de procedură civilă, care au intrat în vigoare la 01 septembrie 2023. În conformitate cu prevederile art. XI alin. (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023, recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului. Din sensul normei de drept enunțate rezultă că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

18. Totodată, având în vedere că legea procedural civilă, care impune obligații noi, anulează sau reduce drepturile procedurale ale participanților la proces, limitează exercitarea unor drepturi ori stabilește sancțiuni procedurale noi sau suplimentare, nu are putere retroactivă recursul se va examina conform procedurii de judecare a recursului în vigoare la data depunerii acestuia, deoarece după sensul său norma referitoare la temeiuri

cuprinde și procedura, or, temeiurile nu pot fi separate de procedura de examinare și soluționare, ele fiind un tot întreg organic.

19. Recursul declarat de Veronica Blanari, inclusiv prin intermediul avocatului Vadim Soltan, a fost depus până la data intrării în vigoare a Legii nr. 246 din 31 iulie 2023 și va fi examinat în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

20. Art. 434 din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

21. Art. 431 din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

(3) Recursul considerat admisibil se examinează într-un complet din 3, 5 sau 9 judecători ai Curții Supreme de Justiție.

(4) Judecătorii care au examinat admisibilitatea recursului pot participa și la examinarea recursului în cauză.”

22. Art. 440 din Codul de procedură civilă:

„(3) Dacă este considerat admisibil, completul examinează recursul în fond.”

23. Art. 432 din Codul de procedură civilă (în vigoare până la 01 septembrie 2023):

(1) Părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;

c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.”

24. Art. 442 din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art.432. Instanța invocă, din oficiu, neatragerea în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art.372 alin.(3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art.432 alin.(1) lit.e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului, prevederile art.372 se aplică în mod corespunzător.

(3) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor esențiale invocate în recurs.”

25. Art. 444 din Codul de procedură civilă:

„Recursul considerat admisibil se examinează fără înștiințarea și audierea participanților la proces, cu excepția recursului în care se invocă întemeiat art.432 alin.(1) lit.b) și e). Completul poate decide și în alte cazuri invitarea participanților în ședință pentru a se pronunța cu privire la recursul considerat admisibil.”

26. Art.445 din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța, după ce judecă recursul, este în drept:

c) să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.”

27. Art.373 din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

(2) În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

(3) În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță.

(5) Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.”

28. Art.238 din Codul de procedură civilă:

„(2) Completul de judecată deliberează, sub conducerea președintelui ședinței, toate problemele prevăzute de lege care urmează să fie soluționate, apreciază probele, determină circumstanțele și caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă

soluționării cauzei și admiterea acțiunii. Fiecare problemă urmează să fie pusă astfel încât să se poată da un răspuns afirmativ sau negativ.”

29. Art.240 din Codul de procedură civilă:

„(1) La deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.”

30. Art.118 din Codul de procedură civilă:

„(1) Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

(2) Partea care nu a exercitat pe deplin obligația de a dovedi anumite fapte este în drept să înainteze instanței judecătorești un demers prin care solicită audierea părții adverse în privința acestor fapte dacă solicitarea nu se referă la circumstanțele pe care instanța le consideră dovedite.

(3) Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

(4) În cazul nerespectării prevederilor legii privind legalizarea probelor ori al pierderii unui document autentic, efectul defavorabil al nedovedirii afirmațiilor referitoare la circumstanțele de fapt ale cauzei va cădea asupra părții sau altui participant la proces care a avut posibilitatea și care trebuia să se asigure pînă la judecată cu probă veridică fără a suscita îndoieli.

(5) Instanța judecătorească (judecătorul) este în drept să propună părților și altor participanți la proces, după caz, să prezinte probe suplimentare și să dovedească faptele ce constituie obiectul probațiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor.”

31. Art.130 din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

(2) Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor.

(3) Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

(4) Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărîre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

(5) Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.”

32. Art.9 din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sînt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

(2) Instanța judecătorească explică participanților la proces drepturile și obligațiile lor procesuale, preîntîmpină asupra urmărilor pe care le poate implica exercitarea sau neexercitarea actului procesual, le acordă sprijin în exercitarea drepturilor, ordonă, la solicitarea părților și altor participanți la proces, prezentarea de probe care să contribuie la adoptarea unei hotărîri legale și întemeiate, conduce dezbaterile judiciare, informează

părțile despre posibilitatea inițierii procesului de mediere și ia orice alte măsuri necesare bunei desfășurări a procesului, pune în discuția părților și altor participanți la proces orice împrejurare de fapt sau de drept, efectuează alte acțiuni prevăzute de lege.”

33. Art. 586 din Codul civil (în redacția în vigoare din 01 martie 2019):

„Proprietarii terenurilor vecine sau ai altor bunuri imobile învecinate, pe lângă respectarea drepturilor și obligațiilor prevăzute de lege, trebuie să se respecte reciproc. Se consideră vecin orice teren sau alt bun imobil de unde se pot produce influențe reciproce.”

34. Art. 587 din Codul civil (în redacția în vigoare din 01 martie 2019):

„(1) Proprietarul terenului sau al unui alt bun imobil nu poate interzice influența pe care o exercită asupra bunului său gazul, aburul, mirosul, funinginea, fumul, zgomotul, căldura, vibrația sau o altă influență similară provenită din terenul vecin dacă nu împiedică proprietarul în folosirea bunului sau dacă încalcă neesențial dreptul acestuia.

(2) Dispozițiile alin.(1) se aplică și în cazul în care influența este considerabilă, dar este produsă de folosirea obișnuită a unui alt teren și nu poate fi înlăturată prin măsuri justificate economic. Dacă este obligat să suporte o asemenea influență și dacă aceasta depășește folosirea recunoscută obișnuită în localitatea respectivă și limitele economice admisibile, proprietarul poate cere proprietarului de teren care cauzează influența o compensație corespunzătoare în formă bănească.”

35. Art. 588 din Codul civil (în redacția în vigoare din 01 martie 2019):

„(1) Proprietarul poate cere interzicerea ridicării sau exploatării unor construcții sau instalații despre care se poate afirma cu certitudine că prezența și utilizarea lor atentează în mod inadmisibil asupra terenului său.

(2) Dacă construcția sau instalația a fost ridicată respectându-se distanța de la hotar stabilită de lege, demolarea sau interzicerea exploatării acestora poate fi cerută doar în cazul în care afectarea inadmisibilă s-a produs în mod evident.”

36. Art. 595 din Codul civil (în redacția în vigoare din 01 martie 2019):

„Acoperișul trebuie să fie construit astfel încât apa, zăpada sau gheața să cadă exclusiv pe teritoriul proprietarului.”

37. Art. 598 din Codul civil (în redacția în vigoare din 01 martie 2019):

„(1) Orice construcție, lucrare sau plantație se poate face de către proprietarul terenului numai cu respectarea unei distanțe minime de 60 de cm față de linia de hotar, dacă nu se prevede altfel prin lege sau regulamentul de urbanism, astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor proprietarului vecin.

(3) În caz de nerespectare a distanței prevăzute la alin.(1) și (2), proprietarul vecin este îndreptățit să ceară demolarea construcției sau scoaterea ori tăierea la înălțimea convenită a arborilor, plantațiilor ori gardurilor pe cheltuiala proprietarului terenului pe care acestea sunt ridicate.”

38. Art. 390 din Codul civil (în redacția în vigoare până la 01 martie 2019)

„(1) Dacă proprietarul unui teren, cu ocazia ridicării unei construcții, a construit dincolo de limita terenului său, fără a i se putea imputa premeditarea sau culpa gravă, vecinul trebuie să tolereze încălcarea hotarului dacă nu a obiectat pînă sau imediat după depășirea limitei.”

39. Reglementări similare se regăsesc și în art. 599 din Codul civil (în redacția în vigoare din 01 martie 2019):

„(1) Dacă proprietarul unui teren, cu ocazia ridicării unei construcții, a construit dincolo de limita terenului său, fără a i se putea imputa premeditarea sau culpa gravă, vecinul trebuie să tolereze încălcarea hotarului dacă nu a obiectat pînă sau imediat după depășirea limitei.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

40. Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat public la 22 noiembrie 2022. Materialele cauzei atestă expedierea copiei integrale a deciziei instanței de apel către participanții la proces, la data de 28 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice (f.d.153). Astfel, recursul depus la 16 februarie 2023, prin intermediul poștei (f.d.172), se consideră depus în termenul stabilit de lege.

41. Prin prisma art. 444 din Codul de procedură civilă examinarea cauzei civile în ordine de recurs s-a realizat în lipsa participanților la proces, întrucât Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție a considerat inoportună invitarea acestora, din motiv că argumentele expuse în cererea de recurs au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite verificarea legalității hotărârilor atacate.

42. Verificând actul de dispoziție judecătorească contestat în limitele controlului de legalitate, în raport cu criticele invocate în recurs, în baza materialelor din dosar, în coroborare cu normele de drept aplicabile, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție considerând admisibil recursul declarat, urmează a-l admite și a casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din motivele ce succed.

43. Din perspectiva prevederilor art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

44. Având în vedere că în sistemul legislației procesuale naționale instanța de judecată este obligată să soluționeze procesul limitându-se la obiectul acestuia în sensul formulat prin acțiune și, după caz, concretizat de către partea reclamantă, subsecvent, instanța de recurs se află în situația de a verifica dacă la caz a fost îndeplinită condiția unei examinări efective și a oferit un răspuns specific și explicit mijloacelor hotărâtoare pentru rezultatul procesului, a examinat toate pretențiile și argumentele înaintate.

45. Curtea Europeană a reiterat că efectul articolului 6 § 1 este, *inter alia*, de a impune unei instanțe obligația de a efectua o examinare adecvată a argumentelor și probelor aduse de către părți (a se vedea Perez c. Franței [GC], nr. 47287/99, § 80, ECHR 2004-I). O parte indispensabilă a acestei obligații a instanțelor judecătorești este datoria lor de a-și motiva hotărârile

(a se vedea, printre altele, Hirvisaari c. Finlandei, nr. 49684/99, § 30, 27 septembrie 2001).

46. De altfel, în cazul garanțiilor acordate de art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, include printre altele dreptul părților de a fi în mod real „auzite”, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Aceasta implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt. Obligația de motivare impune o apreciere întotdeauna atașată de natura cauzei, de circumstanțele acesteia, de probele prezentate. Motivarea unei hotărâri este înțeleasă ca o explicație inteligibilă a hotărârii luate, ceea ce nu înseamnă un răspuns exhaustiv tuturor argumentelor aduse de parte, dar nici ignorarea lor, însă un răspuns al argumentelor fundamentale, care sunt susceptibile, prin conținutul lor, să influențeze soluția.

47. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că prin cererea de chemare în judecată depusă împotriva Veronicăi Blanari, reclamantul a solicitat obligarea pârâtei de a demola garajul ridicat pe linia de hotar al segmentului 5-6, ce separă imobilele cu numărul cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1121 ha, ce-i aparține și cu numărul cadastral xxxxx, ce aparține pârâtei (f.d.5-7).

48. Prima instanță judecând cauza în fond, prin hotărârea din 10 mai 2022, a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ion Popa și a obligat-o pe Veronica Blanari să demoleze garajul construit pe linia de hotar al segmentului 5-6, ce separă imobilul cu număr cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1121 ha, ce aparține lui Ion Popa și imobilul cu număr cadastral xxxxx, ce aparține Veronicăi Blanari (f.d.99, 109-117).

49. Instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, prin decizia din 22 noiembrie 2022, a respins apelul declarat de Veronica Blanari, reprezentată de avocatul Vadim Soltan și a menținut hotărârea din 10 mai 2022 a Judecătorei Orhei, sediul Central (f.d.145-152).

50. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că Ion Popa și Veronica Blanari sunt vecini, fiind proprietari ai bunurilor imobile din satul Peresecina, raionul Orhei, str. xxxxx, nr.xxxxx și respectiv str. xxxxx, nr.xxxxx.

51. Cu trimitere la prevederile art. 2, art. 14 alin. (1), art. 28 alin. (1) din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, nr. 163 din 09 iulie 2010, art. 13 alin. (1) din Legea privind calitatea în construcții nr. 721 din 02 februarie 1996, instanța a stabilit că, pe terenul cu număr cadastral xxxxx, ce aparține pârâtei Veronica Blanari, este construit un imobil (garaj) pe linia hotarului care desparte terenul vecin, imobilul cu codul cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,1121 ha ce aparține reclamantului Ion Popa. În ședința de judecată, Veronica Blanari a confirmat că, garajul în cauză a fost

construit în anii 2005 sau 2006, unde o porțiune este pe terenul vecinului Ion Popa. Când a construit garajul, peretele de la garaj era continuarea la gard, având acordul lui Ion Popa și la rândul său i-a cedat acestuia o porțiune din terenul său, însă, nu a avut nicio semnătura de la ultimul.

52. Potrivit actului nr.873 din 21 ianuarie 2020, întocmit de inginerul cadastral din cadrul Primăriei Peresecina, raionul Orhei, la cererea lui Ion Popa, s-a stabilit că pe segmentul de teren 5 și 6 s-a construit neautorizat un garaj de către Veronica Blanari, cu scurgerile pluviale în gospodăria privată a lui Ion Popa. La intervenția SPRRF, nu vrea să demoleze garajul neautorizat, motivând faptul că este construit pe hotarul dintre vecinii Ion Popa și Vasilii Blanari (f.d.8-14).

53. Instanța de apel a respins afirmațiile apelantei precum că după depunerea acțiunii în instanța de judecată a fost înlăturată scurgerea apelor pluviale de pe acoperișul garajului prin instalarea coturilor de drenaj, astfel apa nu mai nimerește pe teritoriul adiacent al vecinului Ion Popa, luând la bază concluziile inginerului tehnic, care urmare a controlului din 22 decembrie 2021 în satul Peresecina, raionul Orhei, verificând corectitudinea montării sistemului de scurgere la garajul construit cu peretele de scurgere pe teritoriul lui Ion Popa, a constatat că „...sistemul de scurgere montat pe garajul Veronicăi Blanari nu este instalat corespunzător normelor, fiind montat incorect cu înclinația în partea opusă, nu spre gura de colectare a apelor. Se menționează că, apa care se acumulează de la ploi, topirea zăpezii se scurge în totalmente în ograda lui Ion Popa, ceea ce duce la surparea construcțiilor din spate” (f.d.90).

54. Cu referire la prevederile art.588 alin. (1), art.595, art.598 alin. (1) și (3) din Codul civil, în situația descrisă, instanța de apel a constatat cu certitudine faptul că nu au fost prezentate acte ce ar determina dreptul de efectuare a oricăror lucrări în privința bunului imobil cu număr cadastral xxxxx, ce aparține pârâtei Veronica Blanari. Drept urmare, corect s-a ajuns de către instanța de fond la concluzia privind demolarea construcției, or, Veronica Blanari, prin construcția (garajul) edificată atentează inadmisibil asupra terenului vecin, al cărui proprietar este Ion Popa.

55. Din esența criticilor aduse în recursul declarat, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel prin prisma prevederilor art. 432 alin.(2) lit.c) din Codul de procedură civilă, în redacția în vigoare la data înaintării recursului, adică până la operarea modificărilor în Codul de Procedură civilă prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023, motivată, în esență, prin faptul că instanța de apel a interpretat eronat legea, precum și nu a apreciat probele prezentate, argumentele aduse, deși se bazează pe prevederile art.599 din Codul civil.

56. Reiterând esența litigiului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că reclamantul a formulat pretențiile enunțate supra, deoarece fiind vecini cu pârâta, acoperișul garajului acesteia și anume

streășina acestuia se află pe teritoriul reclamantului și picăturile streșinii cad pe teritoriul acestuia, iar în cazul ploilor abundente, se captează și duc nemijlocit la inundarea saraiului și încăperii auxiliare, folosită uneori ca locuință, creând pericol de demolare.

57. Pornind de la pretențiile înaintate de reclamant conform cererii de chemare în judecată, obiecțiile părții oponente și constatările primei instanțe în rezultatul examinării acestora, instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii emise, urma a verifica și sub aspectul constatării circumstanțelor în măsura în care este posibilă remedierea situației prin alte căi decât demolarea construcției, în special, că din poziția reclamantului este evident că obiecțiile vizează acoperișul construcției, dar nu însuși construcția amplasată la hotar, cerința de demolare fiind bazată pe atentarea inadmisibilă prin curgerea apei de pe acoperiș pe terenul vecinului, dar nu pe însuși faptul existenței construcției pe hotarul dintre terenurile învecinate

58. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că obligația instanței de apel de a verifica în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță, precum și verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar, este inserată în art. 373 alin.(1), (2) din Codul de procedură civilă, reamintit supra.

59. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că instanța de apel a constatat faptul că nu au fost prezentate acte ce ar determina dreptul de efectuare a oricăror lucrări în privința bunului imobil cu număr cadastral xxxxx, ce aparține pârâtei Veronica Blanari. Drept urmare, corect s-a ajuns de către instanța de fond la concluzia privind demolarea construcției, or, Veronica Blanari, prin construcția (garajul) edificată atentează inadmisibil asupra terenului vecin, al cărui proprietar este Ion Popa.

60. Deși un aspect relevant speței este că nu este, în esență, contestată de reclamant legalitatea construcției, însă edificarea acesteia anume pe hotarul dintre vecini și curgerea apelor pluviale de pe acoperișul acesteia, care ar aduce atingere dreptului de proprietate a reclamantului.

61. În contextul prevederilor art.588 alin.(1) din Codul civil, citat supra, proprietarul terenului nu este obligat să suporte influența provenită din terenul vecin, cu condiția că această influență atentează în mod inadmisibil asupra utilizării terenului său. Prin urmare, proprietarul este în drept să ceară interzicerea exploatării unor construcții despre care se poate afirma cu siguranță că atât prezența acestora, cât și utilizarea lor atentează în mod inadmisibil asupra terenului său.

62. Mai mult, în situația în care motivele formulării pretențiilor de către reclamant vizează apele pluviale ce se scurg de pe acoperișul construcției pârâtei, nu pot fi ignorate prevederile art. 595 din Codul civil, conform cărora acoperișul trebuie să fie construit astfel încât apa, zăpada sau gheața să cadă exclusiv pe teritoriul proprietarului. Or, proprietarul este obligat să-și construiască acoperișul astfel încât streășina să nu permită ca apa, zăpada sau gheața să cadă pe teritoriul vecin. Rezultă că un proprietar nu are dreptul să facă ca streășina să intre pe teritoriul vecinului. Prin prisma prevederilor enunțate, legiuitorul a reflectat unul din principiile generale în materie de proprietate, conform căruia cineva are dreptul să facă orice pe proprietatea sa cu unica condiție ca să nu lezeze drepturile vecinilor. Drept urmare, montarea acoperișului corespunzător cu sistemele de scurgere nu a fost verificată prin prisma unei posibile de căi de remediere a situației create. Or. art. 587 alin.(2) din Codul civil condiționează înlăturarea încălcărilor prin măsuri justificate economic. Instanța nu a verificat dacă unica măsură este demolarea sau instalarea ulucilor și instalațiilor de captare a apelor, deoarece sunt economic mai favorabile.

63. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție precizează că menirea de bază a unui sistem de preluare a apelor pluviale este de a asigura scurgerea direcționată a precipitațiilor atmosferice (ploaie, zăpadă) de pe suprafața acoperișului și evacuarea acestora către sol sau în sistemul de drenare.

64. Din actul întocmit de inginerul tehnic în rezultatul controlului din 22 decembrie 2021, rezultă că sistemul de scurgere pe garajul pârâtei nu este montat corespunzător, ceea ce presupune că ar fi o posibilitate de instalare a unui sistem de scurgere pluvial nemijlocit pe teritoriul pârâtei, deși această opțiune nu a fost verificată de către instanțele ierarhic inferioare, mai mult că, recurenta a insistat ca a înlăturat această deficiență de scurgere a apelor, însă instanța de apel în constările sale s-a bazat doar pe actul din 22 decembrie 2021, enunțat anterior.

65. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține ca fiind relevante argumentele recurente, în situația în care s-a pretins de reclamant edificarea construcției nemijlocit pe hotarul dintre gospodării, precum că instanța ierarhic inferioară nu a supus aprecierii răspunsul din 25 noiembrie 2021 al Agenției Servicii Publice, Departamentul cadastru, Serviciul cadastral teritorial Orhei, conform căruia s-a indicat că la momentul atribuirii în proprietate a terenurilor, nu au fost stabilite pe loc în natură de către primărie, precum nici nu a fost întocmit actul de stabilire a hotarelor conform art. 21 din Codul funciar și art.152 din Legea cadastrului bunurilor imobile nr.1543 din 25 februarie 1998, iar stabilirea hotarului sectoarelor de teren transmise în proprietate privată, ține de competență autorității publice locale (f.d.64-65). Or, însuși reclamantul a pretins că garajul a fost edificat de către pârâtă în anul 2016 pe linia de hotar. Iar circumstanțele cauzei nu atestă că ultimul ar fi obiectat la momentul edificării acesteia, prin urmare instanța de

apel urmează să verifice dacă reclamantul/intimatul, prin prisma prevederilor art. 390 din Codul civil, în redacția în vigoare până la 01 martie 2019, mai poate obiecta împotriva construcției menționate ca fiind edificată cu încălcarea distanței de hotar.

66. Conform aceluiași răspuns, s-a indicat că la bunul imobil cu număr cadastral xxxxx (ce aparține lui Ion Popa), la 21 ianuarie 2020 deja au fost stabilite hotarele terenului și întocmit actul de stabilire a hotarelor de către APL sat. Peresecina, fiind efectuate măsurările de teren pentru întocmirea planului geometric și la 21 ianuarie 2020 a fost elaborat planul geometric cu suprafața terenului de 0,1101 ha.

67. În context urmează a fi învederate prevederile art. 19 alin.(1) din Legea nr.1543/1998, conform căroră hotarele generale ale terenului sunt hotarele stabilite în cadrul lucrărilor de întocmire a documentației cadastrale în vederea înregistrării primare, fără coordonarea acestora cu titularii de drepturi asupra terenurilor adiacente. Suprafața terenului determinată în procesul stabilirii hotarelor generale se consideră aproximativă. În sensul alineatelor (4) și (5) ale aceluiași articol, hotarele fixe ale terenului se stabilesc la cererea și din contul titularului de drepturi asupra terenului. La stabilirea hotarelor fixe ale terenului, executantul lucrărilor cadastrale întocmește planul geometric al terenului și actul de stabilire a hotarelor fixe, cu indicarea poziționării punctelor de cotitură ale hotarelor față de punctele de reper (obiecte naturale, de infrastructură etc.) și/sau față de construcțiile capitale din apropiere.”

68. De altfel, nu urmează a fi ignorat faptul că s-a pretins de către reclamant edificarea construcției (garajul) de către pârâtă în anul 2016, iar însuși instanța de apel a reținut din declarațiile pârâtei că garajul a fost construit în anul 2005 sau 2006. Hotarele terenului lui Ion Popa au fost stabilite la 21 ianuarie 2020, iar acțiunea a fost înaintată în instanța de judecată la 13 aprilie 2021.

69. În atare circumstanțe, urmează a fi verificată posibilitatea și măsura în care este oportună remedierea situației create prin alte căi decât demolarea construcției, deoarece cum s-a menționat mai sus obiecțiile, în esență, vizează scurgerea apelor pluviale pe teritoriul reclamantului de pe acoperișul garajului pârâtei. Deși s-a pretins că garajul a fost construit neautorizat, un act de constatare în sensul prevederilor legale nu a fost întocmit, or, pretinsa construcție neautorizată se menționează a fi constatată în actul de stabilire a hotarelor terenului (f.d.8-10), iar instanța de apel în decizia sa a menționat prevederile Legii privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr. 163 din 09 iulie 2010. Or urmează a fi reiterat faptul că obiectul litigiului nu vizează primordial legalitatea construcției, despre ce indică expres reclamantul „nu se contestă legalitatea construcției[...]”, însă a pretins atentarea inadmisibilă asupra terenului său și anume prin ridicarea acestui garaj i s-a adus atingere, în special, în caz de ploi abundente, îi este afectată

rezistența construcțiilor sale, argument ce nu a fost analizat/confirmat de instanță în niciun mod.

70. De altfel, instanța de apel nu a supus aprecierii argumentele recurenței prin prisma prevederilor art. 599 din Codul civil, care în opinia sa confirmă netemeinicia acțiunii înaintate, având în vedere că a menționat despre faptul că cerința reclamantului privind demolarea garajului nu este obiectivă și este tardivă în raport cu anul edificării acestei construcții.

71. Subsecvent, având în vedere rolul diriguitor al instanței de judecată, precum și continuitatea examinării cauzei în apel prin prisma efectului devolutiv, instanța are sarcina în baza rolului activ să ceară părții să facă precizările necesare, să pună în discuția părților orice împrejurare de fapt sau de drept care duce la soluționarea litigiului peste apărările și susținerile părților din acțiune, referință și alte obiecții.. De altfel, în cazul în care părțile au o atitudine confuză în privința circumstanțelor care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei, instanța, în temeiul legii materiale care urmează a fi aplicată, va explica părților care circumstanțe au importanță pentru soluționarea pricinii și cui îi revine obligația de a le dovedi.

72. Totodată, instanța de recurs reamintește că în temeiul art. 118 alin. (5) din Codul de procedură civilă, citat supra, instanța judecătorească (judecătorul) este în drept să propună părților și altor participanți la proces, după caz, să prezinte probe suplimentare și să dovedească faptele ce constituie obiectul probațiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor.

73. Motivarea actului judecătoresc în fapt trebuie să conțină analiza și evaluarea probelor pe baza cărora s-a stabilit existența sau inexistența faptelor și împrejurărilor care au generat litigiul dintre părți; respectiv, pentru ce au fost admise, susținerile uneia dintre părți și înlăturate cele formulate de cealaltă parte, iar motivarea în drept cuprinde justificarea aplicării în cauza judecată a anumitor norme de drept și de ce li s-a dat acestora o anumită interpretare.

74. Generalizând cele conturate anterior, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că examinarea cauzei în instanța de apel s-a realizat pripit și evaziv, fiind ignorate și neelucidate circumstanțele determinante soluționării corecte și obiective a litigiului, precum și nu a fost supuse cel puțin aprecierii sub aspectul relevanței speței argumentele și probele părții pârâte, ceea ce impune casarea integrală a deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

75. Instanța are obligația de a soluționa litigiul conform regulilor de drept aplicabile și prin toate mijloacele legale să prevină orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale.

76. Din perspectiva postulatelor legale, la examinarea cauzelor, instanțele urmează să se conducă nemijlocit de principiul adevărului obiectiv, care se manifestă prin stabilirea multilaterală, completă și obiectivă a tuturor circumstanțelor care au importanță pentru justa soluționare a cauzei. De altfel, o hotărâre judecătorească motivată în sensul respectării cerințelor 6 § 1 CEDO, presupune o examinare reală a problemelor esențiale relevate în speță, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60).

77. Subsecvent, la rejudecarea cauzei civile, având în vedere considerentele conturate supra, ignorate anterior, motivarea soluției urmează să fie efectuată atât prin prisma poziției părții reclamante, cât și obiecțiilor părții oponente pe marginea acțiunii formulate în raport cu probele prezentate și normele de drept pertinente litigiului, rezultând din prevederile art. 130 din Codul de procedură civilă, ca, în consecință, soluția adoptată să fie certă și coerentă și să răspundă standardelor unui proces echitabil garantat de art. 6 § 1 CEDO.

78. Coroborând circumstanțele ce preced, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

79. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 442, art.444, art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU MAJORITATE DE VOTURI,

Admite recursul declarat de Veronica Blanari, inclusiv prin intermediul avocatului Vadim Soltan.

Casează integral decizia din 22 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Popa împotriva Veronicăi Blanari, intervenient accesoriu Primăria satului Peresecina, raionul Orhei, cu privire la demolarea construcției ce atentează în mod inadmisibil asupra proprietății și trimite cauza spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Malanciuc

Oxana Parfeni